

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8733/2021
03.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Катарине Манојловић Андрић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Недељков адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Високи савет судства, Привредни суд у Пожаревцу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Пожаревцу, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 53/21 од 11.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 03.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 53/21 од 11.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 53/21 од 11.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожаревцу Прр 328/20 од 10.12.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужиоцу на име новчаног обештећења за неимовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Пожаревцу Ст 18/2010 (Ст 8/2007), исплати износ од 500 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом почев од 10.12.2020. године као дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев за веће тражење, од укупно досуђеног износа накнаде нематеријалне штете од 500 евра до траженог износа од 3.000 евра. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Решењем Вишег суда у Пожаревцу Гжрр 53/21 од 11.03.2021. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Пожаревцу Прр 328/20 од 10.12.2020. године у ставу првом и трећем изреке, и одбачена је тужба тужиоца. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законских разлога, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 403. став 2. тачка 3, члана 404. и члана 441. ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 49/13 –УС, 74/13 –УС, 55/14, 87/18 и 18/20, у даљем тексту ЗПП) прописано је да ревизија може да се изјави због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Побијаним решењем другостепеног суда укинута је првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке и одбачена је тужба јер је поднета по протеклу рока од једне године од дана када је тужилац стекао право на правично задовољење. Другостепени суд је побијано решење донео применом и Уредбе о роковима у судским поступцима за време ванредног стања проглашеног 15.03.2020. године, која је престала да важи 06.05.2020. године и према којој рокови за подношење тужбе нису текли од проглашења ванредног стања 15.03.2020. године до 06.05.2020. године, због чега се по оцени тог суда рок од једне године за подношење тужбе има продужити након престанка важења Уредбе за онолико дана за колико рок није текао. Стога је другостепени суд пошао од чињенице да је пуномоћник тужиоца решење Привредног апелационог суда Рж Ст 263/19 од 08.04.2019. године, по основу ког је тужилац стекао право на правично задовољење, примио 19.04.2019. године и закључио да је последњи дан рока за подношење тужбе био 19.04.2020. године али да се тај рок мора продужити за онолико дана за колико рок није текао због проглашеног ванредног стања, што је у конкретном случају 38. дана. Како је 38. дан после престанка важења наведене Уредбе падао на дан 13.06.2020. године (субота), односно 15.06.2020. године (понедељак), то је по оцени судова тужба поднета 16.06.2020. године по протеклу законом прописаног рока од једне године, због чега је наступила материјално-правна преклузија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, нити за уједначавањем судске праксе, односно новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге за одбачај тужбе у овој правној ствари. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда одговарају и усклађени су са тумачењем права и ставом ревизијског суда у примени Уредбе, због чега не постоји потреба за одлучивањем о ревизији тужиоца у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Ревизијом тужилац указује на постојање другачије судске праксе. Међутим, решење Врховног касационог суда Рев 3980/2019 од 11.03.2020. године, на које се позива, не представља одлуку донету у истој правној ствари и са истим чињеничним стањем те није доказ о неуједначеној судској пракси.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 16.06.2020. године са захтевом за новчано обештећење због повреде права на суђење у разумном року у износу од 3.000 евра у динарској противвредности на дан исплате.

Чланом 27. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“, број 40/15) прописано је да независно од врсте и висине тужбеног захтева, у поступку пред судом сходно се примењују одредбе о споровима мале вредности из закона којим се уређује парнични поступак (став 1.), и да ревизија није дозвољена (став 3.).

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У конкретном случају нема места примени одредбе члана 403. став 2. тачка 3. и члана 441. ЗПП.

Имајући у виду да у поступку по тужби за новчано обештећење ревизија није дозвољена у смислу члана 27. став 3. Закона о заштити права на суђење у разумном року, то је Врховни касациони суд донео одлуку као у ставу другом изреке на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић